

VOLKS BELANG

Jaargang 132 - nummer 8 - oktober 2012 - maandblad

BELGA

De Croo kraakt media

Herman De Croo heeft tijdens een debat voor het Liberaal Vlaams Verbond over de gevolgen van de gemeenteraadsverkiezingen ongemeen hard uitgehaald naar de media. "Kranten en tv-stations wilden absoluut een tweestrijd tussen N-VA en de rest, gefocust

op Antwerpen met in de hoofdrollen de 'acteurs' Bart De Wever en Patrick Janssens," zegt De Croo. "Zoals ten tijde van de Romeinen er maar twee gladiatoren in de arena mochten en een van de twee moest sterven, zo ook werden de gemeenteraadsverkiezingen tot in het

kleinste dorp tot een tweestrijd N-VA en de rest herleid." De Croo zegt dat de media een "ondemocratische en kunstmatige rol" speelden, wat hem sterk verontrust. Ook pleit hij ervoor om komaf te maken met opiniepeilingen voor verkiezingen.

>> Lees meer blz. 6 en 7

INHOUD

EDITORIAAL
Na 14 oktober / 2

GESCHIEDENS
Open brief van Destrée aan
Albert I heruitgegeven / 11

OPINIE
Welke nieuwe structuur
voor de NMBS / 12

Met de blik op 2014

Hij of zij die straks Alexander De Croo als voorzitter van Open Vld opvolgt, zal over twee kwaliteiten moeten beschikken: geloofwaardigheid en autoriteit. De verkiezingsuitslag van 14 oktober 2012 is niet het 'Waterloo' van De Croo geworden, maar het was nu ook weer geen uitslag om de blauwe vlaggen te hijsen. Dus houden de Vlaamse liberalen best even een grondig gewetensonderzoek, maar zullen zij vooral aan hun geloofwaardigheid moeten werken. Dit kan door goed te besturen in de federale regering en de liberale accenten in de verf te zetten: besparen waar moet, een sluitende begroting opstellen en snoeien waar het kan. De nieuwe voorzitter zal de taak hebben om die verwezenlijkingen in partijpolitieke termen te vertalen. In de aanloop naar de vorige voorzittersverkiezingen in november 2009 zei Annemie Neyts het zo, verwijzend naar Guy Verhofstadt: "Hij of zij zal de bekwaamheid moeten bezitten om problemen te onderkennen, ze scherp te ontleden en om oplossingen voor te stellen. Deze aanpak moet ons inspireren bij de vernieuwing van onze partijwerking."

Maar er is een tweede zaak nodig: autoriteit. Wie er ook voorzitter wordt, iedereen zal als één man en één vrouw achter die nieuwe partijleider moeten gaan staan. Maar de voorzitter zal dit ook moeten uitstralen. Liberalen hebben van oudsher de naam op eigen houtje de eigen

"LIBERALEN HEBBEN VAN OUDSHER DE NAAM DE EIGEN POLITIEKE BROEDERS EN ZUSTERS ONDERUIT TE HALEN, WEL OP DIE MANIER ZAL MEN ER NIET KOMEN"

politieke broeders en zusters onderuit te halen, wel op die manier zal men er niet komen. Maar daarvoor is een partijleider 'met autoriteit' nodig, iemand die gezag en ontzag uitstraalt en die in moeilijke tijden het kompas kan juist houden.

Als straks de geschiedenis van deze periode zal worden geschreven, hoeft Alexander De Croo hier niet perse slecht uit te komen. Hij had ook na deze verkiezingen de voorzittersstrijd kunnen aangaan en wellicht maakte hij nog kans. De voorbije jaren heeft hij veel in de partij geïnvesteerd, hij bezocht veel afdelingen en loodste de partij in de federale regering. Een vorm van 'wiedergutmachung' voor het 'uittrekken van de stekker'. Zijn keuze voor het vicepremierschap en het ministerschap van Pensioenen is logisch, maar niet eenvoudig: hij zal de begrotingsbesprekingen positief moeten kunnen afronden, hij zal nieuwe belastingen moeten vermijden en hij zal de saneringsoperatie moeten verkocht krijgen. Veel voor iemand die nog maar net aan het venster van het ministerschap komt kijken. Ook krijgt hij de opdracht

om voor Open Vld in de regering opnieuw de liberale thema's te claimen, die wat overgelaten werden aan N-VA, en de perceptie van Franstalige linkse belastingpartij om te buigen. Daarbij zal het boksen zijn tegen het PS-overwicht.

De nieuwe voorzitter moet intussen de federale, regionale en Europese verkiezingen van 2014 voorbereiden. Hij zal dus moeten werken aan een wervend project, een realistisch en aantrekkelijk programma, een stevige basiswerking om nieuwe militanten en vooral nieuwe kiezers aan te trekken. En voor die hele boterham is het al erg kort dag.

VOLKSBELANG

wordt uitgegeven door
de vzw Liberaal Vlaams Verbond,
Stichting Vanderpoorten

Verantwoordelijke uitgever:
Bert Cornelis,
Kramersplein 23, 9000 Gent

Hoofredactie:
Bert Cornelis Bert@Reflex.tc.be

Vormgeving:
ilona.berghmans@openvld.be

Secretariaat:
Luc Pareyn - Liberaal Archief
Kramersplein 23 - 9000 Gent
tel. 09/221.75.05 - fax: 09/221.12.15
www.liberaalarchief.be
luc.pareyn@liberaalarchief.be

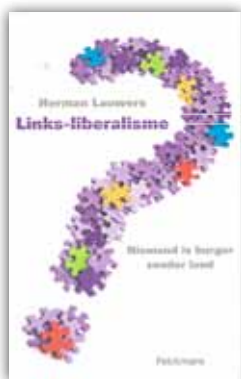
LINKS-LIBERALISME

“Links-liberalisme is een verschrikkelijk begrip, maar ik heb er geen andere woorden voor.” Zo begint **Herman Lauwers** zijn zoektocht naar een goede omschrijving van het begrip en de denkstroming van het links-liberalisme.

In tegenstelling tot Nederland, is links-liberalisme in Vlaanderen nauwelijks een thema. Toch zijn er ook hier politici die er zich op beroepen, in verschillende partijen. Gewezen politicus (Volksunie en Spirit) neemt de geschiedenis van verschillende vormen van liberalisme en socialisme onder de loep, verkent de politiek-filosofische stromingen vanaf de Franse Revolutie en beschrijft de basiskenmerken van andere ideologieën, in zijn poging om links-liberalisme te omschrijven als wat het niet is, en wat dan wel.

Herman Lauwers definieert het liberalisme als een verzoening van het zelfontplooiingsliberalisme van Martha Nussbaum met het ‘patriotisme’ van Charles Taylor. Daarmee geeft Lauwers een ideologische onderbouw voor links-liberalisme. De auteur onderzoekt hoe links-liberalisme een fundament kan zijn voor de sociaal-progressieve krachten in Vlaanderen en Nederland. Vooral sociaaldemocraten kunnen daar wakker van liggen, maar het is ook een uitdaging aan liberalen en groenen.

Herman Lauwers, Links-liberalisme. Niemand is burger zonder land. Uitg. Pelckmans, 2012; 168 blz.; 18,50 euro.

TAALOPFRISSE

Taalboek Nederlands is een naslagwerk en een handboek over de Nederlandse taal en taalkunde. Het is meer dan een gewone spraakkunst: behalve de woord- en woordvormingsleer, de zinsleer en de klankleer bevat het ook informatie over de herkomst en geschiedenis van het Nederlands, een gedetailleerd overzicht van de spelling en een deel over communicatie in tekstopbouw en stijl. Taalboek Nederlands is alles wat u moet weten over de Nederlandse taal in één band. Wie dagelijks met taal werkt als docent of student, copywriter of eindredacteur, auteur of corrector ... kan heel wat bestaande werken vervangen door dit ene alomvattende taalboek. Ook wie vroeger verworven kennis wil opfrissen of wie op zoek is naar de diepere nuances in het Nederlands, vindt een handige metgezel in Taalboek Nederlands. De zesde, herwerkte uitgave van Taalboek Nederlands omvat niet enkel een uitgebreid trefwoordenregister, maar ook een handige controle-index voor tekstrevisie met onder meer een aantal veel voorkomende vragen.

Willy Smedts, William Van Belle, Taalboek Nederlands. Uitg. Pelckmans, 2012; 464 blz.; 29,50 euro.

André Kempinaire overleden

Op 83-jarige leeftijd overleed in Avelgem de liberale politicus André Kempinaire (83). Dat maakte zijn familie bekend, na de crematie en de asverspreiding, die in intieme kring plaatsvonden.

André Kempinaire was kamerlid van 1965 tot 1995, met een korte onderbreking tussen 1968 en 1971. Hij was verschillende keren staatssecretaris (Ambtenarenzaken, Buitenlandse Handel, Ontwikkelingssamenwerking) en één keer Vlaams minister.

André Kempinaire (rechts) op een PVV-congres met Guy Verhofstadt en Francis Vermeiren.

“Een onbestemd gevoel van,

door Bert Cornelis

Lieve mag nu aan haar al goedgevuld Curriculum Vitae enkele regeltjes toevoegen: “Master en Etudes Inter-disciplinaires de la Construction Européenne”. Haar carrière begon als advocaat aan de balie in Dendermonde en later werd ze Directeur-Generaal van het Koninklijk Instituut van de Arbeid, daarvoor was ze directeur van het Textielplan en herstructureerde ze mee de Belgische textielsector. Nadien kwam ze in de woelige VLD-wateren terecht. Al die tijd had ze maar één antwoord op de vraag der vragen: “wat zou ik doen als ik morgen de lotto win?”.

En steeds heb je gedacht: “Ik ga opnieuw studeren. Nog één keer alles geven?”

Lieve De Cock: “Ja, Ik ging zestig worden. Een Europese Master aan de ULB, in het Frans en in het Engels leek me wel wat. Ja, toegegeven, zeer overmoedig maar ik vond dat er toch wat vlees aan het been mocht zijn. Dat heb ik geweten in de loop van dat jaar...”

En was er veel veranderd in de Aula?

Tenslotte studeerde je meer dan dertig jaar geleden aan de VUB?

“Het was in ieder geval zeer bevreemdend om in dezelfde lokalen cursus te krijgen. Ik merkte meteen het grote verschil met mijn studiekeerperiode. Nu was het drie maanden studeren en examens afleggen in januari. Vroeger kreeg je aan het einde van het academiejaar alles op je bord. Dit systeem was een sprong in het onbekende en ik moest zoals elke nieuwe student van vooraf aan beginnen, want vrijstellingen of voordelen had ik niet. Student tussen de studenten, ja, met links en rechts veel verwondering en veel vragen. Ook een stuk wantrouwen bij de profs die op één na allemaal jonger waren dan ik.”

Lieve De Cock, gewezen woordvoerder en partijsecretaris van Open Vld, kabinetsmedewerker van de ministers De Gucht en Vanhangel en nu adviseur ‘Europese aangelegenheden’ van minister Van Quickenborne werd in juni zestig en bleef maar met een oude droom rondlopen: opnieuw gaan studeren. Met toestemming van minister Vanhangel trok ze in 2010 in volle ‘lopende zaken’ opnieuw naar de unief en werkte aan de ULB met succes een master af. Niemand kon op dat ogenblik vermoeden dat die “lopende zaken” een volledig academisch jaar zouden blijven duren. Een “année sabbatique” werd een jaar met dubbele agenda. Letterlijk en figuurlijk.

“IK MOEST DE KLUS IN ÉÉN RUSH KLAREN OF NIET”

Hoe reageerden je medestudenten en je collega's?

“Mijn medestudenten waren verwonderd. De eerste keer dat ik binnenkwam zwegen ze en gingen ze zitten. Ze dachten dat ik de prof was. Na enkele weken zagen ze dat ik gewoon meedraaide. Ook op het kabinet kreeg ik veel steun. Dat heeft me zeker geholpen. Want ik moest me toch organiseren en met de collega's afspraken maken om het werk op het kabinet niet in het gedrang te brengen.”

Waren jullie met veel in het jaar?

“De groep waarvan ik deel uitmaakte, was eerder beperkt, we waren met een veertigtal, een internationaal gezelschap. Dus wat aanwezigheid in de lessen betreft, kon ik me moeilijk verbergen of in een grote groep opgaan. Vier Belgische madammen vonden

mekaar redelijk snel. Zij hielpen mij met nota's van cursussen, en ik hielp hen met informatie over internationale betrekkingen en zelfs aan stageplaatsen. Door mijn gezegende leeftijd had ik introducties en informatiebronnen die zij nog niet konden hebben, maar we hebben er een “fair deal” rond gemaakt. Ik filterde informatie van onze ambassades in het buitenland, van de buitenlandse ambassades hier, van de Europese Commissie, het Europees Parlement. Ik sleurde prominenten naar onze praktijkoefeningen. Maar voor alle duidelijkheid: ik kreeg er geen cadeaus voor. Wel probeerde ik in de mate van het mogelijke naar de les te gaan, als mijn job op het kabinet het toeliet, want dat was de onvoorwaardelijke eis – terecht – van minister Vanhangel. De combinatie van de

ik moet het nu doen”

twee heeft aanleiding gegeven tot hilarische toestanden. Het is heel dikwijls sprintjes trekken geweest om overal min of meer op tijd te komen. Maar Guy Vanhengel zal ik altijd dankbaar blijven dat hij mij de kans gaf, ook al kon ook hij bij de start van het academisch jaar niet voorzien dat de lopende zaken zouden blijven lopen.”

Opnieuw ‘blokken’, dat is toch niet zo eenvoudig?

“Na dertig jaar opnieuw examens doen, zeer bizar. Blokken tussen Kerst en Nieuwjaar. Met de kleinkinderen in huis, onder de kerstboom als het ware. “Oma gaat terug naar school,” giechelden de kids. Geblokt als de beesten heb ik, elk uurtje dat ik had zat ik thuis op mijn ‘kot’ dat mijn man voor mij had ingericht in de logeerkamer. Met aan mijn stoel mijn studentenklak van destijds. En dan de examens, bibberen, je beurt afwachten. Op mijn eerste examen had ik tien op twintig. Dus net niet gebuisd. De prof zei me dat ik nogal veel eigen analyses had gemaakt en te weinig van het academische was uitgegaan. Tja, wat wil je na dertig jaar werkervaring?”

En hoe verliep het verder?

“In januari raakte ik met de hakken over de sloot, enfin, met de hakken nog in het water maar geen buis. Tussendoor moesten er ook “papers” worden afgeleverd, in het Frans en het Engels. Na nieuwjaar had ik het systeem wat door en ging het in stijgende lijn. Ik behaalde betere punten maar dat maakte de druk groter. Na elk geslaagd examen had ik meer en meer te verliezen, hoe triviaal dit ook klinkt. Begin juli had ik mijn eerste zit achter de rug. Het was dat of niets, het bestaande systeem van overdrachten naar volgende jaren was niet aan mij besteed. Ik moest de klus in één rush klaren of niet.”

Waarom doe je zo iets?

“Voor mezelf”.

Een thesis schrijven? Hoe ging dat?

“Aanvankelijk wou ik niet aan mijn thesis beginnen, want tja, wat ging ik met dat

“ALS JE ZESTIG WORDT, MOET JE JE OPNIEUW WAPENEN, JE ZELFRESPECT AANSCHERPEN EN JE EIGENWAARDE OPNIEUW BEVESTIGEN”

diploma op mijn 60ste nog aanvangen? Enkele mensen op het kabinet hebben me dan over de streep getrokken, de ULB gaf me een “session ouverte” – twee maanden respijt voor de thesis - en ik ben begin september als een bezetene beginnen schrijven. Ik koos voor een niet zo’n eenvoudig onderwerp “la crise de 2008: l’évolution du contrôle bancaire 2000-2011”. “De thesis moest op 1 november gedeponereerd worden, elektronisch en in hard copy, zowel aan de faculteit als aan de professor promotor. Zo schreef het reglement van de ULB streng voor. Maar mijn promotor woonde en doceerde in Aix-en-Provence. Het was een lang weekend. Ik moest die hard copy bij hem krijgen. Ik had zeker en vast nog uitstel gekregen, maar neen, ik wou hem absoluut binnen de tijd deponeren. Dus ik met mijn man naar Aix-en-Provence. Dat kan “erover” lijken, maar de symboliek van het effectief afronden van een geheel woog bij mij zwaar door.”

Had je ooit gedacht dit nog te kunnen halen?

“Dat wist ik totaal niet. Maar de wil om me nog eens te bewijzen, was erg groot. Als je zestig wordt, moet je je opnieuw wapenen, je zelfrespect aanscherpen en je eigenwaarde opnieuw bevestigen. Je mag je niet laten afschrijven. Ik moest het gevoel van ‘je telt misschien niet meer mee’ bekampen. Dat

Masterdiploma blijkt een wapen tegen dat gevoel, een pantser. Ik had het niet direct zo verwacht, maar dat is de echte waarde ervan.”

Dus langer werken, langer studeren, dat zie je wel zitten als politieke optie?

“Ik sta volledig achter het verhaal van het langer werken. Maar de realiteit is heel anders. Als je zestig bent en je valt om een of andere reden uit de boot, dan kan je het vergeten. Er is helemaal geen werk. Die mensen willen wel werken en ze hebben vaak nog iets te bieden, maar er is gewoon niets. De arbeidsmarkt op zichzelf is nog niet rijp voor een mentaliteitsverandering. Dikwijls werkt je Curriculum Vitae nog tegen ook omdat het niet evident is dat iemand met een bewezen staat van dienst werk zoekt. Onbegrijpelijk is dat. De realiteit is dus heel anders dan het politieke discours. Ik weet waarover ik spreek.

En wat zou je nu doen moest je morgen de lotto winnen?

“Weet je, als een droom uitkomt, speel je best niet in verlengingen. Trouwens: de realiteit eist haar rechten. Zoals Willem Elsschot het zei “tussen droom en werkelijkheid staan wetten en praktische bezwaren. Ik moet langer werken en dat is nu een opdracht an sich. Prioriteit der zestigers waar ik zelf geen probleem mee heb. Nu de rest van de arbeidsmarkt nog.”

'De waarheid ligt in het midden'

Sinds de uitslag van de gemeente- en provincieraadsverkiezingen van 14 oktober 2012 bekend is, ligt de waarheid in het midden. Dat zei ook professor Johan Ackaert, vicedecaan van de rechtsfaculteit UHasselt tijdens een voordracht voor het LVV, voor de verkiezingen...

Zijn de komende gemeenteraadsverkiezingen écht een voorronde van de Vlaamse, federale en de Europese stembusgang van 2014? In hoeverre spelen de kwaliteit en de inzet van de plaatselijke kandidaten mee? Wordt de uitslag bepaald op het Martelarenplein of in de Wetstraat? Dat waren de vragen die werden voorgelegd aan **Johan Ackaert**. De professor die zich de voorbije jaren in de evolutie van lokale verkiezingen heeft gespecialiseerd ziet vier elementen.

ABSENTEÏSME STIJGT

Aan de participatie aan verkiezingen gaat men nogal snel voorbij. In ons land bestaat er stemplicht, maar blijft er een kleine kern van kiezers die niet komt opdagen. Hoe groter de afstand tussen de kiezer en het niveau van verkiezingen, hoe groter het aantal thuisblijvers bij verkiezingen. Mensen gaan vooral kiezen voor instellingen die gewicht hebben en hun leven beïnvloeden. Het absentieïsme stijgt dus bij federale en Europese verkiezingen, bij gemeenteraadsverkiezingen ligt het lager, maar de nationale trend wordt daar wel gevolgd. In het verleden was het Europees parlement koploper. Ook het aantal blanco-kiezers volgt die trend, met een lichte daling bij gemeenteraadsverkiezingen. Zij spreken de kiezer meer aan, de voorkeurstemmen wegen zwaarder door en de kiezer heeft volgens Ackaert meer impact op coalities. In 2006 werden vier op de tien meerderheden rechtstreeks door de kiezer gevormd. Aan Waalse kant gaat dit zelfs over zestig procent. Zeven op de tien gemeenteraadsleden zijn verkozen door hun voorkeurstemmen en niet door de plaats op de lijst.

ELECTORALE COMPETITIE

De versplintering van de politieke partijen op het federale niveau heeft zich niet doorgetrokken op het lokale niveau. Van 1976 (de fusies van gemeenten) tot 2006 steeg het aantal partijen per gemeente slechts van vier naar 4,5. Die periode begon met 61%

BELGA

Johan Ackaert: *“Wat de steden betreft hebben de socialisten het terrein van de liberalen overgenomen. Het zou boeiend zijn dit nader te onderzoeken.”*

aan homogene meerderheden om te landen op de helft, maar met belangrijke regionale verschillen: in Vlaanderen vier op de tien, in Wallonië bijna 65%. In 2006 hielden veel homogene meerderheden stand dankzij het kiesstelsel 'Imperiali' dat de grotere partijen bevoordeelt. De kartelvorming tussen CD&V en N-VA zorgde voor heel wat homogene meerderheden. Ackaert vraagt zich af of dit systeem op termijn niet moet vervangen worden door het systeem-D'Hondt dat bij federale en Vlaamse verkiezingen gehanteerd wordt en een meer evenredige (en rechtvaardige?) verdeling geeft van de stemmen.

Hoe ziet de link tussen nationale en lokale verkiezingen er uit? De CD&V doet het traditioneel beter dan bij nationale verkiezingen. In 2006 was Vlaams Belang de overwinnaar. De liberalen hadden het moeilijk, met een hoogtepunt in 2000 en bijna vijf procent verlies in 2006. Ook de sp.a daalde licht, maar vooral in de steden ging de socialistische partij vooruit. Zittende meerderheden deden het veelal goed wat met goed bestuur had te maken en met de effecten van de middelen van het stedenfonds. Een derde factor is het leiderschap van sterke burgemeesters, meestal nationale figuren. Ten vierde had het

stadsbestuur aandacht voor de noden van de inwoners wat het vertrouwen van de zittende meerderheid almaar versterkte. Ook de media focussten zich meer op de verkiezingsstrijd in de steden. Op het platteland is het beeld over het belonen van zittende meerderheden minder eenduidig. De uitslag van N-VA bij lokale verkiezingen zat altijd heel dicht op de nationale. De grote vraag is dan ook of dit op 14 oktober zo zal zijn. Wat tegen N-VA speelt is dat die partij minder participeert aan het lokale bestuur, minder zichtbaar is en minder sterke figuren heeft.

Open Vld is te vergelijken met N-VA. En ook Groen volgt de nationale trend. Maar zomaar lijnen doortrekken van de nationale naar de lokale verkiezingen is een moeilijke oefening. Wat de steden betreft hebben de socialisten het terrein van de liberalen overgenomen. Het zou boeiend zijn dit nader te onderzoeken.

SLOTBESCHOUWING

Gemeenteraadsverkiezingen volgen parlementsverkiezingen. Parlementsverkiezingen renderen bij gemeenteraadsverkiezingen: nationale politici op lokale lijsten zijn als de vroegere slogan van Esso: 'stop een tijger in je tank'. Sterke lokale mandatarissen (burgemeesters) renderen evenwel ook bij nationale verkiezingen. Stel dat N-VA zich lokaal verankert, dan kan ze die lokale mandatarissen in 2014 inzetten. Het persoonlijk profiel speelt lokaal meer dan het partijprofiel. Vooral in de steden speelt performant bestuur een grote rol in de uitslag (dienstverlening aan inwoners).

Nog dit: de media berichtten almaar minder over het gemeentebestuur en de gemeenteraad. De verslagen over gemeenteraden is met de helft verminderd. Kranten hebben nog nauwelijks correspondenten in elke gemeente. Er is wel meer aandacht voor het beleid zelf en de beslissers (schepencolleges). De burgemeesters winnen de media-aandacht. – B.C.

Minder desastreus voor liberalen dan de peilingen

De 'criticasters' en de media hoorden het niet graag: de Vlaamse liberalen brachten het er op 14 oktober beter van af dan de slechtste peilingen voorspelden. Dat is de conclusie van **Stefaan Fiers**, professor aan de KU Leuven die voor het LVV een analyse maakte van de verkiezingsuitslag.

Traditiegetrouw brengt het LVV al een paar dagen na de verkiezingen een analyse en trek conclusies. Deze keer werd dit overgelaten aan Stefaan Fiers. De commentaar kwam van minister van Staat **Herman De Croo**.

VERZADIGING

Fiers begon met de rol van de media in de campagne in het licht te plaatsen. Er was een verzadiging aan tv-programma's over de verkiezingen. De focus lag op de tweestrijd in Antwerpen waardoor de echte zin van lokale verkiezingen werd ondergesneeuwd. De opiniepeilingen deden de rest: een perceptie ophangen van N-VA als grote overwinnaar tegen de rest. Terwijl lokale verkiezingen sterk van gemeente tot gemeente verschillen, ook de uitslag van zondag trouwens. Zeker is dat de uitslag van Open Vld, neem de provincieraadsuitslag, minder desastreus was dan de peilingen.

Toch heeft de opmars van N-VA volgens Fiers ook met de houding van de partijen tijdens de campagne te maken. Zo zat de schrik voor de "Vlaams-Nationalistische partij" er goed in, de campagne was bij wijlen erg vlak, er werd amper naar extra stemmen gezocht en de houding was vaak defensief. N-VA pakte daarbij met gemak het economische discours van Open Vld af: minder belastingen! Fiers zegt dat N-VA zich niet op 14 oktober lokaal heeft verankerd, dat zullen we pas over zes jaar zien als hun burgemeesters en schepenen echt renderen.

Een analyse per partij leert dat N-VA niet overal en ook niet vaak de grootste partij is. Het Vlaams Belang is verschrompeld. CD&V hield verrassend stand, gesteund door het

Imperiali-systeem dat zittende grote partijen nog altijd bevoordeelt. Groen ging vooruit mede omdat de partij in veel gemeenten geen kartel meer vormde met sp.a, uitgerekend volgens Fiers, op enkele uitzonderingen na, de grote verliezer van deze verkiezingen.

Open Vld had van meetaf aan de slechte perceptie mee. En het behoud van de positie is volgens Fiers dan ook een kleine krachttoer. Er zijn nog wel degelijk vele blauwe vlekken op de kaart van Vlaanderen. Vooral waar de partij sterke lokale figuren heeft, kon ze standhouden.

GLADIATOREN

Herman De Croo haalde in zijn repliek ongemeen hard uit naar de rol van de media in de campagne. "Kranten en tv-stations wilden absoluut een tweestrijd tussen N-VA en de rest, gefocust op Antwerpen met in de hoofdrollen de 'acteurs' Bart De Wever en Patrick Janssens," zegt De Croo. "Zoals ten tijde van de Romeinen er maar twee gladiatoren in de arena mochten en een van de twee moest sterven, zo ook werden de gemeenteraadsverkiezingen tot in het kleinste dorp tot een tweestrijd N-VA en de rest herleid." De Croo zegt dat de media een "ondemocratische en kunstmatige rol" speelden, wat hem sterk verontrust. Ook pleitte hij ervoor om komaf te maken met opiniepeilingen voor verkiezingen.

Volgens De Croo hebben de media ongelijk gekregen: "Open

Herman De Croo: "Open Vld moet zich nu in de federale regering sterk profileren als een partij die 'neen' zegt tegen nieuwe belastingen".

Vld is lang geen titanic geworden zoals een krant schreef. Maar ze nemen zich niet de minste moeite om de verkiezingsuitslag eerlijk te analyseren. Het Open Vld-schip is niet gezonken." De Croo: "Op provinciaal vlak blijft de partij boven haar score van 2010, maar daar zwijgen de media over... Open Vld zou wel eens in meer coalities kunnen terechtkomen dan in 2006. Blijkbaar is dit niet politiek correct om dit te schrijven."

Wat De Croo verontrust is de 'technologie van de N-VA': met deze uitslag naar de volgende verkiezingen in 2014 gaan en niets doen met haar overwinning. "Haar mantra van de Franstalige belastingpartij Di Rupo bestrijden, dat is het enige doel." Volgens hem moet Open Vld zich nu in de federale regering sterk profileren als een partij die 'neen' zegt tegen nieuwe belastingen en de verwezenlijkingen beter in de verf zetten.

LIBERALE ACCENTEN

Stefaan Fiers gaf Open Vld het advies om op eigen sterkte te spelen en de echte liberale thema's zoals het ontvetten van de staat, het ondernemerschap en de sociaal-liberale aspecten uit te spelen. "Die liberale thema's mogen niet aan N-VA worden overgelaten. Die partij zet je best in de hoek van het Vlaams-Nationalisme." – B.C.

Stefaan Fiers: "N-VA duw je best in Vlaams-Nationalistische hoek".

DE BARST IN BRITTANNIË

GAAT SCHOTLAND STRAKS NAAR DE ONAFHANKELIJKHEID EN BETEKENT DIT EEN FLINKE BARST IN HET BRITSE RIJK?

EEN VOLKSRAADPLEGING ZAL BESLISSEN.

door *Lukas De Vos*

Bàs agus Buaidh. Dood en Overwinning. Het staat gebeiteld op de grafsteen van William Wallace (geboren Le Waleys), die is aangebracht op de muren van het Saint Bartholomew's Hospital hartje Londen. De gedenkplaat herinnert elke Schot er aan dat Engelse overheersing alleen maar bloed en tranen kost. Wallace won Schotlands eigen Guldensporenslag, de Battle of Stirling Bridge, in 1297. Maar de landhonger van de Engelse koning was niet te stillen, en zoals bij ons Nikolaas Zannekin het onderspit moest delven, wachtte ook Wallace, de "Behoeder van Schotland", een vreselijk lot: na een snelle berechting in 1305 werd hij naakt door de straten gesleept naar de galg, losgemaakt voor hij stikte, ontmand en levend ontdarmd, de ingewanden voor zijn ogen verbrand, onthoofd, en gevierendeeld. De stukken werden naar de vier windstreken gestuurd, het hoofd geteerd en op een staak gezet op London Bridge.

ONAFHANKELIJKHEID

De waarschuwing hielp niet. Geen tien jaar later, in juni 1314, versloeg Robert the Bruce de Engelse koning (Battle of Bannockburn) en maakte zijn land onafhankelijk. De roep om onafhankelijkheid is nooit gestild, ook niet na de personele unie onder James VI (1603) en de opheffing van het Schots Parlement in 1707. Die symboliek heeft de Schotse Nationale Partij (SNP) hoog in haar vaandel geschreven. Toen de SNP in 2007 de grootste partij werd en met de Groenen een minderheidscoalitie vormde onder de welbespraakte, voormalige petroleumeconoom Alex Salmond, werd de basis gelegd voor een vreedzame deling van het Verenigd Koninkrijk. Schotland had in 1998-9 zijn eigen parlement gekregen, de federalisering ("devolution", gestage

De Schotse eerste minister Alex Salmond en de Britse premier David Cameron ondertekenen het akkoord over de volksraadpleging.

bevoegdheidsoverdrachten aan de regionale parlementen) zou snel wortel schieten.

Bij de verkiezingen in 2011 haalde de SNP de absolute meerderheid. Met vandaag 69 op 129 parlementleden in Holyrood breekt de dag aan waar de SNP als jaren op mikt: een volksraadpleging over afscheiding én onafhankelijkheid. Acht maanden is er zuur onderhandeld met de Britse eerste minister David Cameron, maar twee weken geleden was het zover. Een dertigpuntenprogramma werd in Edinburgh ondertekend om de stemming mogelijk te maken. Salmond heeft handig gemanoeuvreerd. Hij heeft toegegeven op een voor hem wankel punt: de dubbele vraag, of de Schotten onafhankelijkheid willen dan wel maximale zelfstandigheid ("Devo+") binnen het Rijk. Cameron wil maar één vraag: ja of nee. Daarmee polariseert hij de Schotse samenleving. Maar dat kan alleen

gunstig uitpakken voor de SNP. Verliezen ze het referendum, dan is een overdracht van meer bevoegdheden, naar het voorbeeld van Catalonië en Vlaanderen, onvermijdelijk. Wint de SNP – al ziet het daar vandaag niet naar uit, de meest recente peiling van Comres/ITV geeft de tegenstanders 55 %, de afscheidingsgezinden 34 % - dan begint het echte opbod.

Salmond heeft het leep bekeken. Hij heeft bekomen dat de formulering van de onafhankelijkheidsvraag door Holyrood, en niet door Westminster, wordt gesteld. Dat vanaf 16 jaar mag gestemd worden (onderzoek wijst uit de onafhankelijkheid vooral populair is bij jongeren tot 25, bij lager opgeleiden, bij de armere bevolking van de noordelijke graafschappen, en meer en meer bij de captains op industry – zopas verscheen nog een open brief van het zakenleven onder

leiding van de topindustriële Jim McColl). Dat Holyrood de datum bepaalt. Dat wordt allicht 11 oktober 2014. Salmond wint tijd om zijn onafhankelijkheidscampagne voor te bereiden. Kort na de uitgebreide viering van Ballockburn 700 jaar geleden.

BLUNDERS

Salmond is ook gediend door de blunders van Cameron en de van de bitse Labourpartij in Schotland. Cameron ontweek elk perscontact na de ondertekening van de overeenkomst. Hij had zich nieuwe wrevel op de hals gehaald door voorafgaand aan de ondertekening een bezoek te brengen aan de fel gecontesteerde basis van Rosyth in Fife, waar hij een nieuw te bouwen vliegdekschip aandeed. Schotland wil trouwens af van de basis Faslane voor kernonderzeeërs op zijn grondgebied. Cameron had ook ettelijke malen openlijk gezworen dat hij nooit zou toegeven. In januari nog wou hij een referendum naar zich toetrekken en alle voorwaarden zelf bepalen. De SNP mocht onmiddellijk duizenden nieuwe leden inschrijven. Salmond heeft van de betrekkelijke autonomie gebruik gemaakt om onpopulaire maatregelen als de forse verhoging van het universitaire inschrijvingsgeld of verhoging van het remgeld voor de ziekteverzekering af te schieten. En Cameron heeft zich ook geëncanailleerd met andere rechtse politici in Europa, met name met de Spaanse premier Rajoy. Die was zo dom om een Spaans veto over EU-toetreding in het vooruitzicht te stellen voor elke deelstaat die zijn eigen weg wil gaan. Volgende maand mag hij zich aan de weerbots verwachten bij verkiezingen in Catalonië. En Rajoy vergeet even de vreedzame scheiding van Tsjechoë en Slowakije, of de NAVO-opgelegde splitsing van Kosovo en Servië.

STAATSHERVORMING EN JOBS

Ook Labour – vroeger de leidende partij in Schotland – blijft de flaters opstapelen. De socialisten blokkeren de uitvoering van een 40-tal projecten die heel wat banen kunnen opleveren, en waarvoor zowel de vakbonden, de regering als het bedrijfsleven ijveren om sneller investeringen van Westminster binnen te halen. Dan klinkt de slogan “eerst jobs, dan staats hervorming” wel bijzonder hol. Zeker als Labourverkozene Johann Lamont Salmond verwijt “los van de echte wereld” te staan. De socialisten zijn natuurlijk niet vergeten dat dankzij de SNP de regering Callahan ten val werd gebracht omdat ze hooghartig de ‘Scotland Act’ van 1978 over

Kan de Britse premier David Cameron de Schotse onafhankelijkheid afwenden?

de devolutie ongeldig had verklaard. Maar de waarschuwingen van links vallen in het water, vooral als ze belachelijke vormen aannemen. Zo is er de donderpreek van Amar Sarwar, Labourvertegenwoordiger voor Glasgow, dat onafhankelijkheid zal inhouden dat de Schotten zowat alle geliefde BBC-producties zullen missen, omdat het tv-geld fors zal ingekrompen worden.

Daarover praat Salmond niet. Hij wijst er fijntjes op dat onder het Labourbestuur (1997-2010) de kloof tussen arm en rijk dramatisch gestegen is. Onder Blair en Gordon steeg het inkomen van de rijke toplaag tien keer meer dan dat van de dompelaars, met 256€ per week tegen 24€. Bovendien heeft Salmond zich centrumlinks geprofileerd, een logische keuze, net als Sinn Féin in Ierland of de Democratische Convergence in Catalonië. Salmond was niet aan zijn proefstuk toe: de grondleggers van de SNP in 1934, de National Party of Scotland en de Scottish Party, leefden al in een ongemakkelijk samenwerkingsverband omdat de enen onafhankelijkheid nastreefden, de anderen devolutie. Salmond maakte in 1979 deel uit van de linkse 79-Groep, en in 1982 sloot de SNP alle fractievorming uit.

OLIE

Salmond heeft intussen de Groenen aan zich gebonden, met zijn belofte te zorgen voor een milieubewuster Schotland. Dat moet kunnen als Salmond binnenhaalt wat hij wil: de inkomsten van de oliewinning voor de Schotse kusten. Nu gaat ruim 90 % van dat

geld rechtstreeks naar Westminster – ook al zegt Londen dat geen enkel deelgebied zoveel geld krijgt toegeschoven als Schotland, 30 miljard pond. Londen beweert dat de sociale zekerheid bij afscheiding onbetaalbaar zal worden en gratis onderwijs ten dode is opgeschreven. Maar Salmond rekent voor dat de geschatte reserves van 20 miljard vaten olie en gas ruimschoots volstaan om de geldtransfers te compenseren. Hij komt uit de sector en weet waarover hij spreekt.

De problemen zijn eerder van politieke dan van economische aard. Want als de SNP de volksraadpleging wint, betekent dat het einde van de Britse kernvlootbasis – een (financiële en strategische) opoffer voor Westminster. Het betekent ook, en vooral, dat Schotland op eigen houtje een nieuwe Europese lidstaat wil worden die op half lange termijn de euro invoert.

EUROPESE LAKMOESPROEF

De vreedzame afscheiding van Schotland zet natuurlijk de hele Europese constructie op losse schroeven. Die steunt op een bekrompen staatsnationalistisch conglomeraat – wat vooral de Europese liberalen tegen de borst stuit. Karel De Gucht keert zich in zijn nieuwe boek, *Vrijheid*. Liberalisme in Tijden van Cholera, radicaal tegen de plaag van het nationalisme. Mutatis mutandis doet Guy Verhofstadt hetzelfde in zijn manifest met Daniel Cohn-Bendit, *Voor Europa!* De afkeer van het etnisch-centralistisch denken maakt de liberalen tot objectieve bondgenoten van de regio's, die op sociale grondslagen voor een beheersbaar en bereikbaar bestuursplatform pleiten, en af willen van de rigide, negentiende eeuwse structuur van de natiestaten. Om “populisme” te voorkomen (een vreemde kronkel in de gedachtegang van Monti, Samaras en Di Rupo op de voorbijge Europe Top) volstaat het niet uit te halen naar andersgeaarde partijen. Het vergt integendeel een flexibele breeddenkendheid, die van een confederaal Europa een gangmaker maakt, en geen doel op zichzelf, als bureaucratische versterking van vastgelegde vooroordelen. In dat opzicht keren de weldenkende liberalen (en regionalisten) terug naar de gezonde opvattingen van de emancipatiedrang, die even goed in Schotland als in Vlaanderen een maatschappelijke injectie gaf als de gevaren aantoonde van waar autoritaire gezindten de vrijheid kunnen smoren. Schotland wordt de lakmoesproef voor een democratisch Europa. En voor de idealen van de Verlichting.

Sociaaldemocratische toekomstbeelden herontdekt

door *John Rijpens*

Over de sociaaldemocratie, de benaming voor de politieke richting van de arbeidersbeweging in Duitsland bestaan in onze contreien wel wat lege vlekken. Daar is nu verandering in gekomen dank zij een nieuwe vertaling en bewerking van de politieke toekomstroman uit 1891, 'Sociaaldemocratische toekomstbeelden. Vrij naar Bebel', van Eugen Richter, door Patrick Stouthuysen, docent geschiedenis van het politieke en sociale denken aan de Vrije Universiteit van Brussel.

Stouthuysen vangt met zijn boek twee vliegen in één klap. Eerst de figuur van Eugen Richter (1838-1906), "die 27 jaar voor de Russische Revolutie beschreef hoe een socialistische samenleving er in de praktijk zou uitzien en, vooral, hoe die gedomd was tot economische stagnatie en politieke dictatuur" (p. 7), daarna die van August Bebel.

LIBERAAL

Richter was een Duits liberaal politicus en journalist, voorman van de links-liberale 'Deutsche Fortschrittspartei', later omgedoopt tot 'Deutsche Freisinnige Partei' en 'Freisinnige Volkspartei'. Hij kreeg voor het eerst enige bekendheid met zijn essay 'Über die Freiheit des Schankgewerbes'. Zijn liberale opvattingen verontrustten de Pruisische bureaucratie. Hij werd tot burgemeester van Neuwied verkozen maar de provinciale regering weigerde de kiesresultaten te bevestigen. Hij werd parlementair correspondent van de 'Elberfelder Zeitung' in Berlijn en lid

van de Reichstag. Van 1885 tot 1904 was hij hoofdredacteur van de liberale krant 'Freisinnige Zeitung'.

ORWELL

Zijn roman 'Sociaaldemocratische toekomstbeelden' is een dystopische satirische roman die voorspelt wat er met Duitsland zou gebeuren indien het socialisme, dat gekoesterd werd door de vakbonden, de sociaaldemocraten en de Marxisten, in de praktijk zou toegepast worden. M.a.w. een soort negentiende eeuwse versie van George Orwells '1984'. Het centrale personage wil vooral bewijzen dat de regering als eigenaar van de productiemiddelen en de centrale economieplanning zou leiden tot tekorten en niet tot overdaad zoals de socialisten beweerden.

Het boek is geschreven in de vorm van een dagboek, dat van August Schmidt en zijn familie. Volgens Stouthuysen lijkend op Boxer uit 'Animal Farm' van George Orwell. Schmidt is aanvankelijk een aanhanger van de socialistische revolutie die snel gaat inzien tot welke gruwel er de gevolgen van zijn. Richter vertelt ook over Schmidts vrouw, zijn drie kinderen, de aanstaande schoondochter en de inwonende schoonvader. De verteller juicht aanvankelijk onteigeningen toe, net als het voorkomen van emigratie en de herscholing van de mensen tot nieuwe opdrachten. De ontarding loert om de hoek, de militaire macht groeit...

Het boek(je) van Richter (een goede

honderd pagina's) was destijds wat men nu een bestseller zou noemen maar is vandaag zo goed als vergeten. "Dat is jammer," zegt de uitgever op het achterplat, "want het blijft verbazend hoe accuraat Richter in 1891 weet te beschrijven wat we in de volgende eeuw zullen zien in de Sovjet-Unie, in het vroegere Oostblok, in China, in Cuba, in Venezuela en overal waar het socialisme werd uitprobeerde".

Stouthuysen, bekend door o.m. zijn onderzoek over de geschiedenis van het liberalisme, zorgde voor de nieuwe voortreffelijke vertaling van 'Sociaaldemocratische toekomstbeelden' op basis van de oorspronkelijke tekst uit 1891, en maakte ook gebruik van een Engelse vertaling uit 1907. Een geslaagde trouvaille zijn de vele verklarende voetnoten van Stouthuysen zelf.

Sociaaldemocratische toekomstbeelden. Vrij naar Bebel. Een politieke toekomstroman uit 1891, door Eugen Richter,

vertaald en ingeleid door Patrick Stouthuysen, uitg. 'de blauwe maandag reeks', Liberaal Archief, ASP, 2012, 152 pagina's, 18 euro.

'OPEN BRIEF AAN ALBERT I' VAN JULES DESTRÉE IN HET NEDERLANDS UITGEGEVEN

Dit jaar is het honderd jaar geleden dat de Waalse socialistische politicus Jules Destrée (Marcinelle, 21 augustus 1863 - Brussel, 3 januari 1936) zijn bekende open brief aan Albert I schreef. Die brief is de geschiedenis ingegaan door de ophefmakende zin "Sire, Vous régnerez sur deux peuples. Il y a en Belgique, des Wallons et des Flamands; il n'y a pas de Belges." Journalist Rik Van Cauwelaert leverde een opvallend eigentijds boek af over die brief, met een Nederlandstalige versie en dito commentaar van de auteur.

"Ze namen ons Vlaanderen af"

De titel van het boek van Uitgeverij Pelckmans is veelzeggend: "Ils nous ont pris la Flandre." Vandaag misschien een geforceerde en voor velen wellicht onbegrijpelijke uitspraak. Maar in de tijd van Destrée een diepe bekommernis van het zuiden van het land. Na de publicatie van de brief schreef The New York Times in september 1912 dat het uiteenvallen van België nakend was. Niet alleen in eigen land, maar ook over de grote plas zorgde de brief dus voor de nodige aandacht.

Rik Van Cauwelaert

Bedreigde Walen

De Walen maakten zich in die tijd behoorlijk wat zorgen over het voortbestaan van België. Oorzaak van die onrust waren de opeenvolgende taalwetten die het Frans en het Nederlands op gelijke voet stelden (de Gelijkheidswet van 1898). "Zijn Brief aan de koning schreef Destrée omdat de Walen zich bedreigd voelden door de Vlaamse, overwegend katholieke meerderheid die steeds verder ging met haar taaleisen," zo weet **Rik Van Cauwelaert**. De nationale eenheid werd door de Waalse Beweging verdedigd, zolang Vlaanderen tweetalig bleef. "De dag dat het Frans uit Vlaanderen wordt gebannen, zullen wij er ons als vreemdelingen voelen," schreef Destrée. Dit alles leidde in juli 1912 tot het Congrès wallon waar de administratieve scheiding besproken werd. De liberaal Emile Jennissen, later minister van Volksgezondheid in de eerste regering van Paul-Henri Spaak, begon al meteen met de uitroep: "Wij, Walen hebben niet tot de verkiezing van 2 juni (nationale verkiezingen die een ramp werden voor

socialisten en liberalen, de katholieken hielden stand, bc) gewacht om separatist te worden." Als opvolger van het Congrès wallon werd dan de Assemblée wallonne geïnstalleerd, een commissie die de scheiding moest bestuderen. In de aanloop van de eerste vergadering die Destrée zou voorzitten, publiceerde hij zijn beruchte brief die verscheen op 15 augustus 1912 in de liberale Revue de Belgique, een week later in l'Express, en daarna in Le Journal de Charleroi.

Fanatisme

De brief blijft tot op vandaag één van de opmerkelijkste teksten die ooit in België zijn verschenen. Vooral omdat de brief de vinger op de wonde legt en een situatie schetst van een land dat op springen staat en op sociaal en economisch vlak andere keuzes maakt. Opmerkelijk, vindt Van Cauwelaert, dat dit meesterwerk nooit meer in het Nederlands werd vertaald. "Zij – dat zijn de Vlamingen – hebben ons Vlaanderen ontnomen," zo begon Destrée. "Ze hebben ons ons verleden ontnomen

– onze kunstenaars hebben zij ons ontnomen... de Vlaming wijkt nooit, hij bezit die rustige, koppige hardnekkigheid van het fanatisme".

Destrée stuurde een exemplaar van zijn brief naar de koning. De koning antwoordde in een brief aan zijn secretaris dat "de administratieve scheiding een kwaad is dat meer ongemakken en gevaren met zich zal meebrengen dan de huidige situatie". Er volgden hevige reacties uit Vlaanderen, zoals van de Gentse natuurwetenschapper en latere rector van de universiteit Camille De Bruyne, een West-Vlaamse liberaal die onderwijsschepen van de stad Gent was en de leiding had over het Willemsfonds. "Wij Vlamingen vragen de scheiding niet, hoe groot het aantal van onze grieven ook moge zijn".

Destrée bracht de eerste wereldoorlog in Italië, Rusland, Japan en China door, ver van het front. Hij werd later minister van Wetenschappen en Kunsten. Hij bracht de schoolplicht op 14 jaar en zorgde voor medisch onderzoek op school. Begin januari 1936 overleed hij in de Brusselse Miniemenstraat waar hij op het einde van zijn leven woonde. – B.C.

Rik Van Cauwelaert, "Ils nous ont pris la Flandre". Uitg. Pelckmans, 2012; 136 blz.; 13,50 euro.

Respect voor de NMBS-klanten

De spoorstaking van woensdag 3 oktober toont (helaas) andermaal aan dat de vakbonden totaal de voeling verloren zijn met de realiteit. Dat de twee- of driedelige structuur van de NMBS- die trouwens door de EU wordt opgelegd- niet altijd tot de meest efficiënte werking bijdraagt, betwist niemand. Dat daar ten gronde moet over gepraat worden is dus logisch. Maar, als men zijn zin niet krijgt, dat men dan maar een staking uitroept, die (alweer) de machteloze reiziger (en dus klant) van de NMBS treft, maar vooral 'niet' zij die rond de onderhandelingstafel zitten, is zonder meer wraakroepend.

door **Mark Bienstman**

Hier is niet alleen sprake van een groot "commercieel" deficit (het opofferen van zijn trouwe klanten en de twijfelaars definitief doen kiezen voor het gebruik van de wagen in de plaats van het openbaar vervoer), maar ook van een groot democratisch deficit (een klein deel van de totale beroepsbevolking wil zijn wil opleggen aan de rest van de samenleving). Dit democratisch deficit vertoont zich op diverse niveaus:

- qua representativiteit zijn de erkende vakbonden een aanfluiting van de algemene in ons land geldende regels: sinds jaren verzetten de katholieke en socialistische organisaties zich tegen de

BELGA

erkenning van een Liberale vakbond binnen de NMBS. In de private sector zou zulks gewoon niet geduld worden. Bij de NMBS gelden blijkbaar andere regels en wetten. Het vrijwaren van hun machtsposities en de eraan verbonden voordeeltjes, is voor hen blijkbaar belangrijker dan een correcte weerspiegeling te zijn van de hele samenleving;

- tot nader order is de NMBS Groep een Openbare instelling die moet instaan voor een (essentiële) openbare dienstverlening, namelijk het verzorgen van (stipt en betaalbaar) openbaar vervoer. Om deze opdracht te vervullen ontvangt de NMBS Groep jaarlijks niet minder dan 3 miljard euro (nog altijd 120 miljard oude Belgische Franken...) van de overheid, dus van ons allemaal: de belastingbetaler. In het licht van deze jaarlijkse, gigantische bijdrage is het niet meer dan logisch dat de overheid (en niet de vakbonden) bepalen wat het beleid en/of de structuur zal zijn van deze openbare onderneming (dit wordt uiteindelijk beslecht in het democratisch verkozen Parlement). Als de kiezer (en/of reiziger) het niet eens zou zijn met de daar gemaakte keuzes, kan hij/zij de stem

laten horen (en... "voelen") aan de politici die in zijn naam hebben beslist, iets wat hij/zij niet kan bij de vakbondsmensen die beweren "het algemeen belang" te verdedigen..., maar in de realiteit er enkel op uit zijn "hun" belangen te verdedigen.

- het gebruik van het stakingswapen is ook het meest "laffe" en blinde wapen dat men kan gebruiken: de eigen vakbondsmensen ondervinden er geen enkele hinder van (in tegendeel, ze hebben een dagje verlof extra), de werkwilligen (die er echt wel zijn binnen de NMBS) kunnen het tij niet doen keren, want een kleine, beperkte groep heethoofden kan relatief gemakkelijk heel het netwerk platleggen, maar vooral de reiziger (dus de klant waarrond het toch allemaal zou moeten draaien) staat letterlijk en figuurlijk in de kou.

Wanneer zullen de (slechts 2) vakbonden eindelijk eens wat meer respect opbrengen voor de "sponsors" van hun bedrijf: alle belastingbetalers en alle (trouwe) reizigers? Of zullen ze blijven doorgaan met het verliezen van elk maatschappelijk draagvlak waarvan zij nu nog claimen dat ze het hebben?